

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Λουσίλ δεν ήταν πάντα μία φρόνιμη κι' ενάρετη γυναίκα, όπως εξακολουθούσε να είναι και μετά το γάμο της με τον Στέφαν' Αρμπούα. Όταν ήταν μοδιστρούλα σε ηλικία είκοσι χρόνων, είχε ένα τρυφερό φίλο, τον Λεό Περνάλ, που τον είχε γνωρίσει ένα βράδυ στο «Μουλέν ντε λά Γκαλέτ», στο πιο παλιό, εύμορο και στο πιο μπεόμικο κέντρο της Μονμάρτρης. Ο Λεό Περνάλ, ώσιόσο, άν κι' ήταν ένας όμορφος και γλυκομίλητος ήσος, έκανε μία μυστηριώδη ζωή, γιατί

είχε κρυφές σχέσεις με απάχηδες. Η Λουσίλ όμως αδιαφορούσε, γιατί ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του και γιατί ήταν πάντα έτοιμη να τον ακολουθήσει όπου ήθελε ο Λεό, ακόμα και στο θάνατο.

Έπειτα, τον έφερε η τύχη να γνωρίσει και τον Στέφαν' Αρμπούα, ένα ήσυχο ήλεκτρολόγο, σοβαρό και νοικοκύρη που μόλις έμαθε πως η Λουσίλ θα γινόταν σε λίγο μητέρα, της πρότεινε άμεσως να την παντρευτεί.

Η Λουσίλ έκείνη την εποχή είχε βαρεθεί πειά την τυχοδιωκτική ζωή της με τον όμορφο Λεό. Είχε γελάσει βέβαια, είχε γλεντήσει, είχε περάσει αέχαστες, ημέρες μαζί του, μα ο φόβος της αβρίων την έκανε πάντα να λογικεύεται και να συλλογίζεται πως έπρεπε να δώσει ένα τέλος σ' αυτήν την περιπέτεια. Ο Λεό ήταν ευχάριστος φίλος, μα δεν θα δέχονταν ποτέ να γίνει σύζυγός της. Ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που σε θέλουν δσα λεφτά έχουν στα χέρια τους, χωρίς να λογαριάζουν πως θα περάσουν την άλλη ημέρα. Και τι λεφτά; Μηπως ήταν πάντα δικιά του; τις περισσότερες φορές τον συντηρούσε η Λουσίλ με τη δουλειά της.

Ο Λεό τό εβρισκε αυτό πολύ φυσικό και τεμπέλιαζε δηλ την ημέρα με τους ύποπτους φίλους του, καταστρώνοντας παράξενα σχέδια που έκαναν τη Λουσίλ ν' ανατριχιάζει..

Όταν λοιπόν γνώρισε τον Στέφαν' Αρμπούα, πίστεψε ότι ένας γλυκός ήλιος άρχισε να φωτίζει τη ζωή της. Η Λουσίλ ένοιωσε γιά αυτόν μία άπεριγραπτη εμπιστοσύνη και κάθε φορά που ο Στέφαν' την έσφιγγε στην άγκαλιά του και της έδινε θάρρος για τό μέλλον, έκλαιγε με θερμά δάκρυα, γιατί καταλάβαινε πως με τον έρωτα του Στέφαν' ένοιωθε την άληθινή εδύχια. «Όστόσο, κάθε φορά τού έφευγε από κοντά του, ξαναγύριζε στον ύποπτο Λεό, γιατί φοβόταν τη σκληρή έκδίκησή του. Μιά ημέρα όμως πού κατάλαβε πως θα γινόταν μητέρα, τά ριψοκινδύνευσε όλα με τό σκοπό να σώσει από τον πρώτο φίλο της κι' από τό κακό παράδειμά του, τό παιδί που θ' άποκοτούσε.

Δέν είχε καμιά άμφιβολία ότι τό παιδί δέν ήταν του Στέφαν'. Είχε περάσει μαζί με τό Λεό δυό δλόκληρα χρόνια χωρίς ποτέ ν' άνησυχήσει, χωρίς ποτέ να καταλάβη πως θα γινόταν μητέρα. Τό παιδί λοιπόν πού θα έρχόταν στον κόσμο ήταν του ήσυχου και νοικοκύρη Στέφαν' Αρμπούα. Μα κι' ο ίδιος πίστευε πως αυτός ήταν ο πατέρας του. Χαιρόταν, με κάποια κωμική άφέλεια κι' όταν είπε στους δικούς του πως είχε παντρευτεί, βιάστηκε να τους εξήγηση ότι είχε κάνει τό καθήκον του...

Η Λουσίλ, πού φοβόταν ότι δέν θα γλύτωνε εύκολα από τον όμορφο Λεό, τον είδε κατάπληκτη να δέχεται άδιάφορα την είδηση του γάμου της. Ο ύποπτος γλεν

τζές δέν έκανε ούτε για σύζυγο, ούτε για πατέρα και γελούσε κρυφά με τον εύπιστο Στέφαν' Αρμπούα, πού είχε παντρευτεί τη φλη του. Κι' έτσι συνέχισε την ύποπτη ζωή του, ώσπου μία ημέρα, δυό μήνες ύστερ' από τό γάμο της, η Λουσίλ έμαθε ότι τον είχαν σκοτώσει κάτι απάχηδες στις άγχες του Σηκουάνα.

Κατόπιν η τρελλά μοδιστρούλα πού είχε γίνει μία φρόνιμη σύζυγος έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι πού τό βάπτισαν Ζεράρ και πού έκανε δλους τους δικούς της να του βρίσκουν ένα σωρό όμοιότητες.

— Είναι ίδιος ο πατέρας του ο Στέφαν' ! έλεγε η γιαγιά. Μα ο πατέρας εύρισκε πως έμοιαζε περισσότερο της Λουσίλ και πως αυτό άξίζει περισσότερο !...

Ο Ζεράρ ώστόσο ήταν ακόμα ένα τρυφερό πλάσμα, μα άκαθόριστα χαρακτηριστικά. Μόνο όταν μεγάλωσε, έδειξε ποιανού έμοιαζε με τον πιο καθαρό και τον πιο τρομακτικό τρόπο. Κι' άλήθεια, όταν έγινε δώδεκα χρόνια, άκεπαικυσε άπότομα στη μητέρα του πως ήταν ο ίδιος ο Λεό !... Η Λουσίλ κατάλαβε με τρόμο πως η βεβαιότης αυτή, ότι ο Ζεράρ ήταν παιδί του πρώτου φίλου της, ρίξωσε μέσα της βαθειά και πως τίποτε πειά δέν θα μπορούσε να την πείσει ότι είχε γελαστή, ότι τό παιδί ήταν του άνδρα της.

Η μητέρα της Λουσίλ δέν είχε δει τό Λεό παρά μονάχα μία φορά, ένα βράδυ και φυσικά ούτε θυμόταν καθόλου τό πρόσωπό του. «Ίσο για τους γονείς του Στέφαν', κανείς δέν ήξερε τον τυχοδιώκτη πού είχαν μαχαιρώσει μία νύχτα οι απάχηδες στις έρημες άγχες του Σηκουάνα. Η Λουσίλ όμως, πού μόνο αυτή ήξερε τό μυστικό, πηγαινε να τρελλαθή από τη φρίκη της. Όλο τό παρελθόν ξαναγύριζε άπότομα και τη βασανίζε. Κι' αυτή ήταν η σκληρή έκδίκηση του Λεό : να μη μπορεί να ξεχάσει, όπως ήθελε η Λουσίλ, την παλιά ζωή της.

Από τότε λοιπόν έβλεπε διαρκώς μπροστά της τον ύποπτο φίλο της να της δηλητηριάζει τη ζωή, την εδύχια της. Ο Ζεράρ ήταν τεμπέλης όπως ο πατέρας του. Έπίσης, ήταν ηνός, άτίθασος, έτοιμος πάντα να βασανίσει κάποιον, χωρίς ποτέ να νοιώθη την παραμικρή τύψη, χωρίς να μετανοήση ή να φανη καλός και ήσυχος. Είχε τά ξανθά και σγουρά μαλλιά του πατέρα του, τά σκληρά και διαπεραστικά μάτια του, τό ειρωνικό και περιφρονητικό χαμόγελο του κι' ένα λειο και τρυφερό δέμα, «πριγκηπικό» όπως έλεγε ο Στέφαν', πού δλοι προσπαθούσαν να βρουν από ποιό άριστοκρατικό πρόγονό τους τό είχε κληρονομήσει.

Η Λουσίλ, όπως ήταν φυσικό, έτρεμε κάθε τόσο από τη φρίκη της και βασανιζόταν από τρομερές τύψεις, γιατί είχε φέρει μέσα σ' εκείνη την ύποδειγματική οικογένεια του άνδρα της τό έτικίνδυνο παιδί ενός έίνου και γιατί καταλάβαινε πως δέν θα μπορούσε να ζήσει όπως πρώτα με τον άνδρα της.

Μιά ημέρα θύμωσε με μία φίλη της πού είχε ψιθυρίσει κυττάζοντας τον Ζεράρ: «Μπα! τί περίεργο...» κι' έπειτα είχε σιωπάσει άμεσως, άφήνοντας μιστελεσιόμηνη τη φράση της. Η Λουσίλ βρήκε μία πρόφαση κι' από τότε δέν ξαναδέχτηκε πειά στο σπίτι της, αυτή τη φίλη πού μπορούσε να προδώση τό μυστικό της.

Έπειτα, άφωσιώθηκε με πάθος, με λατρεία στον άντρα της πού τον αγαπούσε ειλικρινά και πού του εμπιστευόταν όλα τά μυστικά της, έκτις από τον τρόπο της για τον Ζεράρ. Κι' έτσι (Η Συνέχεια εις την σελίδα 241)

Τόν είχε γνωρίσει ένα βράδυ στο «Μουλέν ντε λά Γκαλέτ»

